

Попри блискуче сонце, суботнього ранку знову стояла погода, під час якої доречно вдягати довге пальто, а не лише куртку, як того потребувала тепла погода, що тривала впродовж усього тижня, коли всі сподівалися, що вона не зміниться й під час тих омріяних вихідних, коли відбуватиметься фінальний футбольний матч в Єльському університеті. З-поміж двадцяти з гаком юнаків, котрі чекали на вокзалі прибуття своїх дівчат, які мали приїхати потягом о десятій п'ятдесят дві, тільки шестеро чи семеро вийшли на холодну відкриту платформу. Решта хлопців стояла без капелюхів маленькими групами по двоє, троє або четверо всередині добре прогрітої зали очікування, вони курили, і майже всі без винятку розмовляли таким самовпевнено-догматичним тоном, наче кожний юнак у своєрідній різкій дискусійній формі намагався раз і назавжди з'ясувати якийсь неймовірно суперечливе питання, яке зовнішній, невтаємничений світ наполегливо чи побіжно намагався вирішити впродовж століть, так і не дійшовши істини.

Лейн Кутель у водонепроникному пальті «Барберрі»\*, очевидно, з пристебнутою вовняною підкладкою

\* Англійська фірма елітного одягу та аксесуарів, заснована 1856 року.

був одним із тих шести чи семи хлопців, які стояли на відкритій платформі, а точніше, він нібито й був поміж них, та водночас тримався дещо відсторонено. Минуло вже хвилин десять чи й більше, як він навмисне відійшов від інших юнаків, аби вони не зачіпали його розмовами, й, засунувши до кишень пальта руки без рукавичок, сперся спиною об кіоск із безкоштовною літературою із «християнської науки»\*. На ньому було темно-бордове кашемірове кашне, що вибилося з-під пальта й майже не захищало шию від холоду. Раптом Лейн неуважно вийняв праву руку з кишені пальта й узявся поправляти кашне, та потім несподівано передумав і, засунувши ту саму руку під пальто, вийняв листа зі внутрішньої кишені піджака. Хлопець розгорнув його й одразу ж почав читати, ледь розтуливши уста.

Лист написано, а точніше, надруковано на блідо-блакитному папері, доволі пошарпаному і пожмаканому, ніби його вже багато разів виймали з конверта і перечитували.

*Начебто вівторок*

*Любий Лейне!*

Не знаю, чи зможеш ти щось зрозуміти з цього листа, оскільки сьогодні увечері в нашій спальні просто неймовірний галас, і я ледве спроможна розчути власні думки. Тож, коли припускаюся якихось помилок, будь ласка, не зважай на них. Між іншим, я дослухалася

\* Учення Мері Бейкер Едді (1821–1910), що ґрунтувалося на вірі у зцілення вірян без медичного втручання.

до твоєї поради й останнім часом доволі часто користуюся словником, тому якщо в мене буде надто мудрований стиль, ти сам у цьому винен. Щойно я отримала твого чудового листа, кохаю тебе до нестями, до самозречення й не можу дочекатися вихідних. Дуже шкода, що тобі не вдалося поселити мене в Крофт-Гаузі, проте насправді мені байдуже, де я мешкатиму, якщо там тепло, немає клопів і я час від часу бачитиму тебе, тобто щовільної хвилини. Останнім часом почувуюся, ніби я просто божеволюю. Я в цілковитому захваті від твого листа, найзахопливішими є рядки про Еліота. А мені здається, я починаю ставитися зверхньо до всіх поетів, окрім Сапфо. Я читала її, наче знавісніла, але, будь ласка, обійдімося без вульгарних зауважень. Можливо, я навіть писатиму про неї семестрову роботу, якщо вирішу претендувати на диплом із відзнакою і коли зможу перекопати того придурка, якого призначили моїм керівником, дозволити мені обрати цю тему.

Адоніс ніжний помирає,

Кітеріє, що нам робити?

О, діви, бийте себе в груди  
і рвіть свої туніки!

Хіба це не дивовижно? І вона також рве на собі одяг. Чи кохаєш ти мене? Ти жодного разу не сказав про це у своєму клятому листі. Ненавиджу, коли ти такий безнадійно супермужній і небагатослівний. Звісно, це не означає, що я дійсно тебе ненавиджу, але за своєю

природою я противниця сильних, мовчазних чоловіків. Ні, це зовсім не погано, що ти також сильний, але ж ти чудово розумієш, що я маю на увазі. Тут стає так шумно, що я гублю власні думки. У будь-якому разі я кохаю тебе і хочу відправити цього листа спеціальною доставкою, аби ти отримав його якнайшвидше, якщо зможу знайти марку в цій божевільні. Кохаю тебе, кохаю, кохаю. Чи пам'ятаєш ти, що я танцювала з тобою лише двічі за одинадцять місяців? Вечір, збутий у «Вангарді» не рахую, бо ти тоді надміру напився. Ймовірно, я страшенно соромитимусь при зустрічі. До речі, я тебе просто вб'ю, якщо бодай словом про це прохопишся. Проте до суботи, мій цвіте!!

З любов'ю,

Френні

XXXXXXXXXX

XXXXXXXXXX

P.S. Тато отримав рентгенівські знімки з лікарні, й ми всі відчули неабияке полегшення. Це справді пухлина, але не злоякісна. Учора ввечері я розмовляла з мамою по телефону. До речі, вона переказує тобі вітання, тож можеш не перейматися щодо тієї п'ятничної ночі. Думаю, ніхто не чув, як ми зайшли.

P.P.S. Мої слова видаються такими дурними й безглуздими, коли я пишу їх. Чому? Дозволю тобі проаналізувати це. А ліпше спробуймо просто чудово збути час на цих вихідних. Я маю на увазі, нумо хоча б раз уникатимемо аналізу всього аж

до найменших дрібниць і, якщо можна, особливо мене. Кохаю тебе.

Френсіс (її підпис)

Лейн прочитав приблизно половину листа, коли його перервав — утрутився в його простір, посягнув на його приватність — кремезний юнак на ім'я Рей Соренсон, поцікавившись, чи відомо Лейнові бодай приблизно, хто такий цей капосник Рільке. Лейн і Соренсон обидва відвідували лекції із сучасної європейської літератури (цей курс був доступним лише для студентів старших курсів та дипломантів), і їм загадали на понеділок написати твір про четверту з «Дуїнських елегій» Рільке. Лейн, який знав Соренсона лише побіжно, але відчував стійку підсвідому огиду до його обличчя й манер, згорнув свого листа й сказав, що йому це невідомо, проте, на його думку, він зрозумів переважну частину цієї елегії.

— Тобі пощастило, — мовив Соренсон. — Ти — щаслива людина. — Його голос прозвучав так недбало, наче він підійшов поговорити з Лейном виключно через нудьгу або для того, щоб згаяти час, і зовсім не прагнучи будь-якої людської розмови. — Господи, як холодно, — сказав він, діставши з кишені пачку цигарок.

Лейн помітив вицвілу, але доволі примітну смугу губної помади на лацкані Соренсового пальта з верблюжої вовни. Здавалося, цей слід залишався там тижнями, а може, й місяцями, проте Лейн не знав Соренсона так добре, щоб сказати про це хлопцеві, а втім, його це не обходило. До того ж прибував

потяг. Обидва юнаки повернулися лівобіч, у той бік, звідки наближався потяг. Тієї самої миті двері зали очікування з грюкотом відчинилися, і хлопці, які там грілися, почали виходити на платформу, складалося враження, наче більшість із них має щонайменше по три запалених цигарки в кожній руці.

Лейн і собі запалив цигарку, коли потяг став наближатися. Потім, подібно багатьом людям, яким лише після довгих настанов варто було б видавати перепустку для зустрічі потягів, хлопець спробував позбутися будь-якого виразу обличчя, який міг би доволі просто, а може, й красиво передати, що він відчуває до людини, яка прибула потягом.

Френні однією з перших вийшла з потяга, з вагона, що зупинився на дальньому, північному кінці платформи. Лейн одразу помітив її, і попри вираз, який він намагався надати своєму обличчю, його рука мимоволі злетіла вгору й виказала його справжні почуття. Френні угледіла Лейна та його жест і радісно помахала у відповідь. На ній було пальто з енотовим коміром, і Лейн, хоча і з незворушним виразом обличчя, миттєво пригадав, тамуючи хвилювання, що він — єдиний на платформі, хто по-справжньому *знає* те пальто. У його думках зринули спогади, як одного разу вони з Френні десь півгодини цілувалися в позиченій машині, і він поцілував комір її пальта, наче то була неймовірно бажана, невід'ємна частина самої дівчини.

— Лейне! — радо привітала його Френні — вона була не з тих, хто прагнув приховувати почуття, тож обійняла й поцілувала хлопця. То був традиційний вокзальний поцілунок — спонтанний і короткий, ніби вони лише торкнулися одне одного. — Ти отримав

мого листа? — запитала вона і додала майже на одному подиху: — Та ти зовсім змерз, бідолашко. Чому ж ти не зачекав усередині? Ти отримав мого листа?

— Якого листа? — запитав Лейн, беручи її валізу.

Валіза була темно-синього кольору, обшита білою шкірою, така сама, як і півдесятка інших валіз, які щойно винесли з потяга.

— Ти його *не отримав*? Я надіслала тобі листа ще в *середу*. О, Боже, я навіть сама віднесла його на пошту...

— А, того листа, так. Це увесь твій багаж? А що це за книжка?

Френні поглянула на свою ліву руку, в якій тримала маленьку книжечку в світло-зеленій тканинній палітурці.

— Оця? Так, нічого особливого, — мовила Френні.

Вона відкрила сумочку, запхнула туди книгу й пішла услід за Лейном довгою платформою до парковки таксі.

Френні взяла Лейна під руку й говорила увесь час, майже не змовкаючи. Спершу вона повела мову про те, що в неї у валізі є сукня, яку необхідно випрасувати. Дівчина розповіла, що купила достоту гарну маленьку, наче з лялькового будиночка, праску, але забула її привезти. Далі Френні зауважила, що не очікувала зустріти в потязі лише трьох знайомих дівчат — Марту Феррар, Тіппі Тіббетт та Еліно́р, прізвища якої пригадати не може, з нею вона познайомилася багато років тому під час навчання в пансіоні, чи то в Екзетері, чи деінде. Всі інші дівчата в потязі, за словами Френні, скидалися на типових студенток коледжу Сміт, за винятком двох дівчат, які були явно із Вассарського коледжу, й іще однієї студентки, яка *цілковито*